

Συμβάσεις και τομές στη σύγχρονη ελληνική αρχιτεκτονική (1975-2003)

Το τελευταίο τέταρτο του 20ού αιώνα η ελληνική αρχιτεκτονική ακολούθησε μια ήπια πορεία χωρίς εντυπωσιακές εξάρσεις, πλην ελαχίστων εξαιρέσεων, ή ανησυχητική πτώση των σχεδιαστικών επιδόσεων. Ακολούθησε τη θετική πορεία εκδημοκρατισμού του τόπου και βελτώσεων των οικονομικών παραμέτρων. Η χρονική περίοδος είναι βέβαια μεγάλη και στο εσωτερικό της μπορούν να εντοπιστούν επιμέρους φάσεις με μια σχετική ενότητα προβληματικής και επιτευγμάτων και με το 1991 να αποτελεί ένα αρκετά ευκρινές διαχωριστικό όριο. Είναι ενδεικτικό ότι η παραπάνω εκτίμηση δεν συνδέεται με την πραγματοποίηση συγκεκριμένων έργων, αλλά με γεγονότα κρίσιμα για τη συλλογική συνείδηση, τα οποία ωθούν σε επόμενες φάσεις ωρίμανσης και σχεδιαστικών επιπλογών. Η περιρρέουσα ατμόσφαιρα είναι ιδιαίτερα επιστημονική για δέκτες ευαίσθητους σε ανάλογα μονύματα όπως οι αρχιτέκτονες. Συγκεκριμένα κτίρια, άλλωστε, δεν έχουν αποτελέσει σημεία αναφοράς, πράγμα που οφείλεται εκτός των άλλων και στον μεγάλο μόνο που απαιτείται συνήθως στην Ελλάδα από τη μελέτη ώς την αποπεράτωση ενός κτιρίου, ενώ καταδεικνύει και το γενικότερο πλουρατιστικό πλαισίο στο οποίο κινούνται πλέον οι σχεδιαστικές επιπλογές. Επισήμως στις παραπάνω εκτιμήσεις, θα πρέπει να πούμε αμέσως, αποτελεί ο σχεδιασμός του Μουσείου Βυζαντινού Πολιτισμού στη Θεσσαλονίκη από τον Κυριάκο Κρόκο, κορυφαίου έργου της μετά την πρόσφατη δικτατορία εποχής.

85. Μ. Ιωάννου, Τ. Σωτηρόπουλος και Α. Βαν Γκίλντερ, *Κατοικία στη Βουλιαγμένη*, 1988-92.
86. Ν. Λυκούδης και Ι. Παπασπηλιοπούλου, *Τρεις μονοκατοικίες στο Κεφαλάρι, Αττική*, 1987-91